

1. Een verhaal bij het midwintervuur

Feloranje vonken schoten uit het vuur omhoog, en nog meer toen Mirdan er een vers blok hout op gooide. Zijn handen waren groot en stevig, met eeltplekken van het zware werk. Ravian staarde ernaar, naar de vonken en naar die handen. Net zulke handen als zijn vader had gehad. Mirdan was erbij geweest met houthakken toen het ongeluk gebeurde. Hij had Ravians vader op een zelfgemaakte baar door het bos naar huis gesleept. Hij had het Ravians moeder moeten vertellen.

Het was al zo lang geleden, maar nog steeds miste Ravian zijn vader. Soms nam Mirdan hem mee op tochten door het bos. Dan wees hij hem op de roofvogel die hoog in de lucht rondcirkelde, planten en paddenstoelen die je kon eten of juist giftig waren, hij leerde hem hoe je met een slinger op kleine dieren kon jagen, zoals konijnen of vogels. Ook al was Mirdan zijn oom en leek hij op zijn vader, hij was hem niet.

Ravian trok zijn deken wat dichter om zich heen. Boven het vuur, in de vrieslucht, fonkelden de sterren. Op de grond lichtte de sneeuw op. De vlammen legden een vage gloed over het gezicht van Meta Zarissa, die bij het vuur stond. Ze was niet groot, ongeveer even groot als Ravian, maar in het flakkerende licht en de schaduwen die over haar gezicht gleden, leek ze hoog boven hen allen uit te torenen. Haar stem klonk duidelijk, ondanks het geknetter van het vuur. Iedereen luisterde doodstil naar het verhaal dat ze vertelde, al kenden ze het allemaal uit hun hoofd. De legende van de Vuurvogel.

Ieder jaar met midwinter vertelde Meta Zarissa dit verhaal. Over de Vuurvogel die eens in de honderd jaar, als hij uit zijn as herrezen was, over de wereld vloog en een magische veer liet vallen op de plek waar die het hardst nodig was. De laatste jaren was de legende steeds spannender geworden. Drie jaar geleden was de Vuurvogel zevenennegentig jaar daarvoor voor het laatst gezien. Twee jaar geleden achtennegentig jaar, vorig jaar negenennegentig jaar ...

Ravian schoof heen en weer. Zijn moeder zat een eind bij hem vandaan, met zijn zusje op haar schoot. Zij was nog maar een baby toen hun vader

verongelukte.

Hij kon haar gezicht bijna niet zien, zo zat ze in de deken verscholen. Alleen een paar bruine haartjes vielen over de deken heen. Ze zat zo stil, en ze hoestte helemaal niet. Was ze in slaap gevallen? Of misschien luisterde ze zo betoverd naar de legende van de Vuurvogel dat ze haar pijn vergat.

Meta Zarissa hief haar armen hoog in de lucht. 'Niemand,' zei ze, 'heeft de Vuurvogel ooit echt gezien. Zijn schaduw misschien, of een stukje van zijn staart. Niemand weet precies hoe hij eruitziet. Maar eens in de honderd jaar vindt iemand zijn veer.' Ze stopte even, keek de kring rond. Toen ging ze verder met het verhaal.

'Die veer is mooier dan iedere veer die je ooit hebt gezien. Hij is kleurrijker dan de veer van een pauw. Hij is stevig, zoals een roofvogelveer.'

Ravian staaarde naar zijn voeten, bewoog ze heen en weer in de sneeuw. Onder zijn kampvuurdeken gleeed zijn hand naar het voorwerp dat hij die middag gevonden had.

'Hij heeft een betoverende schittering en honderden kleuren. Degene die de veer vindt, heeft een zware tocht voor de boeg.' Ravian wilde het niet horen. De tocht naar de Gele Steen in de bergen, de beproevingen. Zijn vingers omklemden de veer. Zijn voeten wreven de sneeuw glad.

'Als het hem lukt om de veer in de Gele Steen te zetten voordat de Vuurvogel weer tot as vergaat, zal de magische veer pas echt schitteren en brengt hij voorspoed en geluk.'

Nu was het verhaal afgelopen. Nog even zouden ze blijven zitten, dan werden de kleintjes naar bed gebracht en even daarna moesten de groten ook.

Maar Meta Zarissa ging niet zitten, zoals elk jaar op midwinteravond. Ze pakte niet haar beker om van haar kruidige wijn te drinken en de rest van de avond niets meer te zeggen. Ze bleef staan.

Ravian keek op. Meta Zarissa's ogen straalden.

'Honderd jaar geleden was het Mirka van Ommerich die de veer vond. Hij vertrok als arme jongen uit een arm dorp. Hij kwam terug als rijk man in een rijk dorp. Honderd jaar geleden ...' Meta Zarissa pauzeerde en keek de kring rond. Toen ze Ravian aankeek, sloeg hij zijn ogen neer. Zijn

vingers omklemden de veer. Verbeelde hij het zich, of keek ze hem langer aan dan de anderen?

'Als iemand van ons de veer gevonden heeft ... Als hij in ons dorp is gevallen ... Hij zal een held zijn. Over honderd jaar zal er nog over hem worden gesproken. En wij ...'

Ravian luisterde niet meer. Held, dacht hij. Hij wilde geen held zijn. Hij wilde niet weg voor een zware tocht vol beproevingen. Het was maar een verhaal, een mooi sprookje. Toch was Ommerich een welvarende plaats, waarvan men zei dat het vroeger een van de armste dorpen van het land was.

Hij keek naar de mensen om hem heen. Zijn dorpsgenoten. Hun ingevallen gezichten, hun gehoest. In sommige ogen zag hij hoop glanzen. Hoop dat de legende echt was, dat de veer gevonden werd. In hun dorp. In Lending.

Ravian staarde in de vlammen. Hij had de veer. Maar hij wilde hem niet.

Mirdan schudde aan zijn schouder en hij keek op. Bijna iedereen was al weg. Een groepje mannen zat nog wat te praten en Meta Zarissa nipte van haar kruidenwijn.

'Kom,' zei Mirdan. 'Het is bedtijd.'

Achter zijn oom aan glibberde hij over de sneeuw naar huis. De nacht was koud en hij rilde in zijn deken die rook naar het behaaglijke vuur. Mirdan draaide zich om en wachtte op hem, kneep goedmoedig in zijn schouder. 'Het komt goed, knul. Maak jij je maar geen zorgen. Sinds je vaders ongeluk ligt er al zo'n grote verantwoordelijkheid op je schouders.'

Ravian schudde de hand van zich af.

'De legende ...' zei hij.

'Die legende is een mooi verhaal. Wij hebben geen magische veer nodig. We hebben het wel vaker moeilijk gehad, en we leven nog steeds. Kom, ik breng je thuis.'

Bij het licht van Mirdans fakkel liepen ze door het dorp. Ravians huis, het hutje waar hij met zijn moeder en zusje woonde, stond aan de rand, dicht tegen het bos aan. Hier en daar klonken nog stemmen uit de huizen, maar hoe verder ze kwamen, hoe stiller het werd, tot alleen nog het geluid van hun ademhaling en hun voetstappen in de sneeuw te horen

was.

Voor de hut brandde de vuurpot nog, maar binnen was het donker en stil.

Liore en zijn moeder sliepen al.

'Morgen is alles anders,' zei Mirdan.

'Degene die de veer vindt, moet een zware tocht ondernemen naar de Gele Steen.'

'Ravian,' zei Mirdan nadrukkelijk. 'Het is een verhaal. Zet het uit je hoofd dat een toerverveer onze ellende wegneemt. Dit is het leven, en het leven is hard. Je krijgt het niet cadeau, je moet ervoor werken. Ga slapen.

Morgen neem ik je mee naar het bos, dan gaan we sporen zoeken. Milan heeft een hert gezien. Als we dat vinden, hebben we weer een tijdje goed te eten. Slaap lekker. Ik doof de vuurpot wel.'

Zonder nog iets te zeggen ging Ravian de hut binnen. De deur hing scheef in zijn scharnieren en hij kreeg hem bijna niet dicht. Door de kieren scheen wat licht van de vuurpot en de fakkel van Mirdan. Stilletjes trok hij zijn laarzen, broek en trui uit. Op tafel stond een kom water. Hij spoelde zijn mond en waste zijn handen. Hij zocht een lege plek op het matras naast zijn moeder en Liore. Koud. Zij lagen dicht tegen elkaar aan. Toen kroop hij onder de deken.

'Goedenacht Mirdan,' mompelde hij.

Even later werd het donker en hij hoorde hoe Mirdan wegliep, naar zijn eigen hut, zijn eigen bed.

Een uur later lag hij nog in het donker te staren. Bijna had hij het aan Mirdan verteld, dat hij de veer gevonden had. Hij had hem opgeraapt, de tinteling in zijn hand gevoeld. Dezelfde tinteling die hij nu ook voelde. Hij keek onder zijn deken naar de zachtblauwe glans. De veer van de Vuurvogel. De magische veer.

Waarom moest uitgerekend hij hem vinden?

2. Gekozen door de Vuurvogel

In het schemerdonker vulde Ravian de waterton. Anders dan anders plonsde hij de emmers niet zo snel mogelijk leeg, maar deed hij het voorzichtig, om zo min mogelijk geluid te maken. Zijn moeder en zusje sliepen nog en hij wilde ze niet wakker maken.

Voor de derde keer liep hij met de emmers naar de waterput, in elke hand één.

De Vuurvogel die eens in de honderd jaar de veer verloor die voorspoed en geluk bracht. Hij vond het altijd zo'n mooi verhaal, een sprookje voor midwinteravond, om even de ellende te vergeten.

De emmer plonsde in het water beneden in de put. Iedere week leek het water verder weg, duurde het langer voor de plons klonk. Ravian verbeelde het zich niet, hij had erop gelet, geteld hoe lang het duurde. Met krachtige halen trok hij de emmer omhoog en hij maakte het touw los. Toen bond hij de tweede emmer aan de haak.

Voorzichtig, zodat er onderweg geen water verloren ging, liep hij met de emmers naar huis. Hij gooide ze leeg in de waterton en schoof het deksel erop. Er was nu genoeg water voor twee dagen, drie als zijn moeder zuinig deed.

Vanuit de hut klonk haar geneurie. Ravian schoof de emmers in elkaar en zette ze achter het huis. Drie stappen, dan stond hij in het bos. Nog eens drie, dan stond hij tussen de bomen verscholen. Nog eens drie, nog eens drie, net zolang tot hij het bos weer uit was en de berg kon zien liggen.

Waarom dacht hij daaraan? Hij wilde niet weg. Hij kon niet eens weg.

Liore was ziek, zijn moeder kon niet in haar eentje voor haar zorgen. Wie moest er dan hout hakken, water halen? Wie moest de kieren in het dak dicht stoppen als de gure wind erdoorheen blies?

Mirdan, zei een stemmetje in zijn binnenste. En er zijn er meer. Een heel dorp.

Ravian schudde zijn hoofd. Waarom dacht hij dit allemaal? Hij ging niet weg. Toevallig had hij een mooie veer gevonden. Het was een sprookje. Hij tastte onder zijn kleren om de veer die hij daar verstopt had

tevoorschijn te halen.

Ik blijf hier, wilde hij zeggen. Ik ga niet weg. Maar de veer gloeide op. Hij straalde een warmte uit, een warmte die Ravian van binnen voelde. Zijn hand, zijn arm, zijn hele lijf tintelde. Zo'n tocht door de bergen kon hij best aan. Het was misschien zwaar, maar hij was sterk. Hij was gewend hard te werken. Er waren weleens dagen dat hij niets at.

Een bonzend geluid klonk en Ravian stopte de veer vlug weer onder zijn kleren. Niemand mocht weten dat hij hem had. Ze zouden hem meteen op weg sturen.

Hij kletterde met de emmers alsof hij ze nu pas terugzette en liep naar binnen.

'Je hebt weer vers water, moeder, de ton zit tot de rand vol.'

'Fijn, jongen,' zei zijn moeder. Ze stopte even met het kneden van het deeg om hem aan te kijken. 'Wat ben je al vroeg aan het werk.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik was toch wakker, dus ik kon net zo goed wat gaan doen.'

'Ja, Liore lag weer erg te hoesten. Het spijt me dat jij daardoor ook slecht slaapt.'

'Ach, mam ...' Net op tijd hield hij zijn mond. Hij had willen zeggen dat het daar niet door kwam, dat hij de hele nacht had liggen piekeren. Over de veer, over de legende. Over zijn angst. Maar dat kon hij niet zeggen.

'Het geeft niet,' zei hij. 'Zal ik hout hakken?'

Hij keerde zich al naar de deur, maar de stem van zijn moeder hield hem tegen. 'Doe dat morgen maar, we hebben nog genoeg. Wil je kijken of de kippen gelegd hebben? En ga even naar Meta Zarissa. Liores medicijn is bijna op.'

Ravian knikte, maar hij ging niet meteen. Meta Zarissa. Ze had hem gisteravond zo lang aangekeken. Zou ze iets weten? Nee, hoe kon dat? Hij had het zich vast verbeeld.

In de kippenren vond hij twee eieren, die hij op tafel neerlegde.

'Weet je zeker dat ik geen hout hoeft te hakken?'

Zijn moeder schudde haar hoofd. 'Ga liever naar Meta Zarissa.'

Toen Ravian de deur uitliep viel die met een harde klap achter hem dicht. Langzaam liep hij naar Meta Zarissa's hut. Die lag ook iets buiten het dorp, maar aan de andere kant. Misschien had ze goede raad voor hem,

wist ze wat hij onderweg nodig zou hebben.

'Hé Ravian!' Achter hem kwam iemand aanhollen. 'Ravian, hoe is het?

Waar ga je heen?'

Grijzend verdroeg hij de klap op zijn schouder.

'Hé Marik. Even naar Meta Zarissa, medicijn halen voor mijn zusje.'

'Kom je daarna bij het muurtje?'

Het muurtje, daar had hij wel zin in. De afgebrokkelde stenen wal die het dorp van het open veld scheidde. Ver genoeg bij de volwassenen vandaan om te doen waar je zin in had, zonder dat er tegen je gezegd werd dat het gevaarlijk was om over de begroeide stenen te klauteren, of in een van de gaten te kruipen omdat daar een schat verborgen lag.

'Je moeder vindt het vast niet erg als je een paar uurtjes lol maakt.'

'Ik zou met Mirdan meegaan. Milan heeft een hert gezien.'

Marik knikte ernstig.

'Ravian.'

Ze stonden stil. Marik keek hem aan alsof hij iets belangrijks wilde zeggen. Toen verscheen er een grijns op zijn gezicht. 'Je gaat jagen, man.' Nog een laatste klap op zijn schouder, toen was Ravian weer alleen. Naast het pad lagen de kale akkers, bedekt door een laagje sneeuw. Nu zag het er vredig uit, maar de afgelopen zomer had er bijna niets gegroeid. Aardappelen, groente, graan. Het beetje dat er groeide werd opgegeten door beesten of was rot. Ze hadden geen wintervoorraad kunnen aanleggen.

Ravian tuurde het pad af. Langs de akkers, een stukje omlaag tussen de begroeiing door en dan was hij bij Meta Zarissa. Haar huis lag zo verscholen dat hij het vanaf hier niet kon zien. Hij liep door, maar bij de begroeiing stopte hij om de veer onder zijn kleren vandaan te halen. Hij straalde zo mooi. Het blauw was niet eens echt blauw, het had een paarsige gloed. Of zilver. Of ... Nee, dacht Ravian. Ik wil hem niet. Het moest een vergissing zijn, hij was pas elf. Hoe kon een jongen van elf die tocht naar de Gele Steen ondernemen? Hij liet de veer los en keek hoe hij omlaag dwarrelde. Iemand anders moest hem maar vinden.

Hij bleef naar de veer kijken. Stralend lag hij in de sneeuw, alsof hij licht gaf. Hij had het gevoel dat het veel langer geleden was dat hij hem gevonden had.

Het pad kronkelde voor hem uit, naar het huis van Meta Zarissa. Ravian zette een stap, keek weer naar de veer. Als iemand anders hem vond, zou die dan de tinteling voelen? Zien hoe mooi de veer straalde? Had diegene dan het gevoel dat hij de wereld aankon?

Het lukte hem niet om zomaar weg te lopen. Het leek of de veer aan hem trok. Stel dat iemand anders hem vond, zou die dan wel naar de Gele Steen gaan en een held worden? Misschien zou hij wel schreeuwend door het dorp rennen dat ze rijk zouden worden.

Ravian liep verder, stopte weer. Hij vond het niet erg als iemand anders een held zou zijn. Maar de veer gaf hem een bijzonder gevoel. Sterk, machtig. Wat maakte het uit dat hij pas elf was? Hij bukte zich en raapte hem op. Een opgelucht gevoel stroomde door hem heen. De veer kleurde groen en prikte even, alsof hij ook blij was.

Meta Zarissa roerde in een pannetje toen Ravian haar hut binnenstapte. Zonder op te kijken zei ze: 'Kom je om raad, jongen?'

'Nee, ik heb medicijn voor Liore nodig. Kunt u me wat geven?' Daarna drong het pas door wat de oude vrouw gezegd had.

'Medicijn voor Liore ...' Meta Zarissa liep weg van haar pan en zocht tussen flesjes en potten in een hoge kast. Met haar rug naar hem toe zei ze: 'Voor jou heb ik ook iets. Iets wat al honderd jaar op je ligt te wachten.'

Ravian voelde het bloed uit zijn gezicht wegtrekken.

'Meta Zarissa hou je niet voor de gek, jongeman.' Ze draaide zich om met in haar ene hand de fles die hij maar al te goed kende en in haar andere iets dat hij nog nooit had gezien.

Eerst schonk ze wat vloeistof uit de grote fles in een kleiner flesje. 'Twee keer per dag een lepel, en als het heel erg is, drie.' De bekende woorden.

'Nu wil ik dat je heel goed luistert.'

Ravian knikte. De pan op het vuur pruttelde, zijn hart bonsde. Het rook naar scherpe kruiden en iets bloemigs in de hut.

'Dit draag je om je nek.' Meta Zarissa hield een buideltje in haar hand, bungelend in de lucht. 'Op je huid, en je vertelt aan niemand dat je het hebt, je laat het aan niemand zien.'

'Een amulet,' fluisterde Ravian. Hij stak zijn hand ernaar uit, maar Meta Zarissa hield de amulet bij hem weg.

'Deze ligt hier al honderd jaar. Honderd jaar geleden is hij gedragen door Mirka, naar de Gele Steen en weer terug naar Ommerich. Hij heeft er iets in gedaan, zijn bijdrage. Honderd jaar daarvoor droeg Vlist hem op zijn huid. Ook zijn bijdrage zit hierin. En honderd jaar daarvoor Rillit, en honderd jaar daarvoor ... Nu ja, meer hoeft ik je niet te zeggen.'

In de stilte die volgde keek Ravian de oude vrouw aan. De wijze, zieneres, genezeres, de oude. Niemand wist hoe oud. Haar ogen waren helderblauw, haar huid was bruin en gerimpeld. Haar zwarte haar viel in pieken over haar schouders.

'Nu zal Ravian van Lending hem dragen, en hij zal hem herinneren aan zijn opdracht als dat nodig is, beschermen tegen onheil als dat nodig is. En Ravian zal zijn bijdrage toevoegen als zijn taak is volbracht.'

Ze liet het koord over zijn hoofd zakken. Zodra de amulet zijn huid raakte, voelde hij iets veranderen in zichzelf. Hij werd lichter, doorzichtiger leek het wel.

'Ik kan je slechts twee dingen zeggen, Ravian. De Vuurvogel kiest de drager van zijn veer. Daar kan niemand iets aan veranderen. Je kunt niet besluiten om niet te gaan. Maar ik denk dat je dat al gemerkt hebt.'

Ravian durfde haar niet aan te kijken. Meta Zarissa wist ook alles!

'Je hebt een magisch voorwerp in je bezit. Magie trekt magie aan. Onthoud dat.'

Ze keerde zich van Ravian af en begon weer in de pan te roeren.

Was dit het? Was er verder niets te zeggen? Moest hij nu gaan?

Meta Zarissa keek niet meer op.

Schoorvoetend liep hij naar de deur. Hij keek naar de wijze vrouw, misschien zei ze nog iets. Maar ze roerde in de pan en de stoom die er uitkwam verborg haar gezicht.

Zo snel hij kon liep hij door naar huis. Hij bracht Liores medicijn binnen, ging weer naar buiten waar hij achter de hut de bijl pakte.

Al hakkend vlogen de gedachten door zijn hoofd. Hij kon toch niet zomaar weggaan? Hij kon toch zijn moeder en zieke zusje niet achterlaten?

Mirdan zou op hem wachten, zich afvragen waar hij bleef. Hij kon ook morgen gaan, of overmorgen. Volgende week, of niet.

Het ene blok na het andere ging doormidden. Spaanders vlogen in het rond.

Als hij ging, als het hem lukte, zouden ze nooit meer arm zijn. Dan zouden ze geen mislukte oogsten meer hebben, dan zat er altijd water in de put. Geen ziekte meer, geen stervende kinderen.

Waarom had die rotvogel hem uitgekozen? Hij stapelde het hout op bij de voorraad.

Hij ging niet, dat kon hij zijn moeder niet aandoen.

Ze zou trots op hem zijn.

Hij keek naar het bos. De bomen stonden dicht op elkaar, het was donker.

Er was maar één reden waarom hij niet zou gaan. Hij was bang.

Doodsbang.

3. Dansende lichtjes in het bos

Net als iedere avond doofde Ravian de vuurpot bij de deur, draaide de lamp op tafel laag en kroop onder de deken. Liore hoestte, zijn moeder suste. Hij moest wachten tot ze allebei sliepen. Misschien viel hij zelf in slaap en werd hij morgenochtend gewoon wakker, zonder dat er iets gebeurd was. Zonder dat hij stilletjes in de nacht vertrokken was. Maar hij viel niet in slaap. De veer gloeide tussen zijn vingers, de amulet van Meta Zarissa lag als iets levends op zijn borst.

Liore hoestte weer, zijn moeder murmelde wat. Hun ademhaling bleef rustig.

Geritsel klonk van kleine beestjes die om de hut heen scharrelden, op zoek naar eten dat er niet was.

Wat was het stil. En donker, maar niet helemaal. Ravian zag duidelijk de vorm van de tafel, het waakvlammetje van de lamp, de kast.

Hij tilde de deken op. De veer was lichtblauw en alles in de directe omgeving had diezelfde lichtblauwe gloed. Ravians hand, zijn buik.

Liore draaide zich om en rolde tegen hem aan, haar gezicht bij zijn schouder. In de gloed van de veer kon hij goed zien hoe bleek ze was, en hoe mager. Haar lippen waren gebarsten.

In een opwelling legde hij zijn hand tegen haar wang. 'Dag lief zusje,' fluisterde hij. Ik weet niet hoe lang ik weg zal zijn. Maar als ik terugkom, ben jij beter. Hij dacht de woorden, zeggen kon hij ze niet. Tegen zijn moeder zei hij niets. Dat deed hij wel als hij terug was.

Zachtjes schoof hij onder de deken vandaan en kleepte zich aan. Zijn voeten knerpten door de sneeuw toen hij om de hut heen liep. Onder een stapel hout had hij een ransel verborgen die hij in de loop van de dag had gevuld met wat eten, water, extra kleren, zijn slinger. Hij had geen idee wat hij tegen zou komen en wat hij nodig had. Touw, een mes, iets om vuur mee te maken.

Hij wist niet eens waar hij heen moest. Naar de bergen, naar de Gele Steen, maar wat was die Gele Steen voor iets? En waar in de bergen moest hij die vinden? De legende zei dat de veer de weg zou wijzen, maar

hoe kon dat? Magie ... dacht Ravian.

Een muis schoot voor zijn voeten langs, het bos in. Ravian hees de ransel over zijn schouder en begon te lopen. Drie stappen en hij was in het bos.

Nog eens drie en hij verdween tussen de bomen. Nog eens drie ...

Hij draaide zich om. Als hij heel goed keek, zag hij tussen de bomen door de hoekige vormen van hun huisje. Het met sneeuw bedekte dak.

Drie stappen, en nog eens drie.

Het pad werd smaller en na een tijdje was het bijna geen pad meer en moest Ravian zich een weg banen door laaghangende takken en struiken.

Langzaam werd het lichter. De ruimte tussen de bomen veranderde van zwart in grijs. De zon kwam op. Zouden zijn moeder en zusje al wakker zijn? Zouden ze al gemerkt hebben dat hij weg was? Als dat zo was, dan wist zijn moeder nu waarom hij zoveel water had gehaald en zoveel hout had gehakt. Dan zou ze het vast ook niet erg vinden dat er etenswaren misten.

Zijn maag knorde. Zonder iets te eten was hij van huis weggegaan en hij had al een eind gelopen. Hij stopte om een stuk brood af te breken en een hapje kaas te nemen. Niet te veel, want hij had maar een beetje mee durven nemen en hij wist niet hoe lang hij nog onderweg zou zijn. Een paar dagen misschien, een week. Of nog langer.

Ravian slikte het brood door dat als schuurpapier in zijn keel voelde. Wat deed hij hier eigenlijk? In de kou, in de sneeuw? Hij was zomaar weg gegaan, zonder zich goed voor te bereiden. Hij had geen idee wat hem te wachten stond onderweg. Hij had zich warm gekleed en een deken meegenomen, maar wat moest hij doen als het ging sneeuwen? Waar kon hij naartoe als er wilde beesten waren? Of als hij viel en zijn enkel verstuipte, of iets brak? Er was niemand om hem te helpen.

De bomen stonden als donkere staken om hem heen. Hun takken wiegden krakend heen en weer in de wind.

Daar moest hij maar niet aan denken. De veer zou hem helpen. Hij zwaaide zijn ransel op zijn rug om verder te lopen, toen hij nog iets hoorde. Geen gewoon dierengeluid. Hij keek om zich heen, maar zag niets. In de sneeuw kon hij ook geen sporen ontdekken.

Mirdan had weleens verteld dat er wolven in het bos leefden, maar die bleven bij de mensen uit de buurt. Ravian keek nog eens goed om zich

heen. Je wist het maar nooit.

Misschien was het gewoon een vogel geweest, of een eekhoorn.

Kauwend op zijn brood liep Ravian verder. Hij baande zich een weg door laaghangende takken en dicht struikgewas. Onder zijn voeten knerpte de sneeuw.

Weer hoorde hij dat vreemde geluid.

Als zijn vader hier was geweest, zou hij vast gezegd hebben: 'Wat klinken de geluiden raar hè, als je zo diep in het bos bent.' Of: 'Hoor toch eens hoe die takken kraken, het lijken wel een stel oude mannetjes.' Dan hadden ze samen hard gelachen, zodat ze de geluiden niet meer hoorden en hun angst vergaten. Maar zijn vader was hier niet en hij wilde niet aan hem denken. Zijn vader was dood. En hij was hier, helemaal alleen, om een opdracht te vervullen.

Gespannen liep hij verder. De ransel veerde mee met zijn voetstappen en bonsde steeds tegen zijn rug aan. Het werd donkerder, de zon zakte alweer.

En daar, tussen de bomen, zag hij een lichtbal. Een fel, dansend balletje dat draaiend en springend tussen de bomen bewoog en een kronkelig lichtspoor achterliet. Hoe langer Ravian keek, hoe mooier hij het vond. Er kwamen er meer. Meer dansende balletjes die kronkelende lichtsporen achterlieten. Overal tussen de bomen zag hij ze. Ze maakten een hoog, zangerig geluid. Betoverend.

Een felle pijn gleed over zijn borst en Ravian beseftte weer waar hij was. Hij legde zijn hand op zijn borst en voelde de amulet onder zijn kleren. Hij was hier niet zomaar. Hij had geen tijd om naar die dansende lichtjes te kijken, hoe mooi ze ook waren.

Vlug liep hij door, maar hij kon het niet laten steeds even naast zich tussen de bomen te kijken. Overal waar hij liep, waren de lichtjes. Het leek wel of ze hem volgden. Hij pakte de amulet steviger vast. Ergens onder zijn kleren was ook de veer. De magische veer van de Vuurvogel die voorspoed en geluk bracht voor zijn dorp. Als het hem lukte de Gele Steen te bereiken voordat de Vuurvogel weer tot as verging.

Dansend vergezelden de lichtjes hem.

Magie trekt magie aan. De woorden van Meta Zarissa flitsten door zijn hoofd. En plotseling wist hij wat die bolletjes waren: Vinsala's. Meta

Zarissa had er weleens over verteld. Sprookjes, mooie verhalen. Niemand wist wat Vinsala's precies waren. Geesten of levende wezens, maar een ding was zeker: ze waren magischer dan wat ook ter wereld. Ravian rilde. De Vinsala's hadden een ongekend grote toverkracht van een soort die niemand kende. Ze konden mensen betoveren en gek maken. Niet alleen met hun dansende lichtsporen en betoverende gezang. Ze konden ook je gedachten beheersen, je bang maken. Ze konden je aan het twijfelen brengen of je intens verdrietig laten voelen.

De lichtjes dansten om zijn hoofd terwijl hij verder liep.

'Ravian,' zongen ze. Het klonk zo zoet. 'Ravian, heb je het niet koud?' Ze straalden, terwijl het in het bos steeds donkerder werd.

'Heb je geen honger, Ravian?' Ze waren nu zo dichtbij dat Ravian de wezentjes goed kon zien. Het waren helemaal geen bolletjes. Het waren echt wezentjes, met vleugels die zo snel heen en weer gingen dat je ze bijna niet zag. Ze hadden puntige oortjes en kleine handjes met lange, dunne vingers. Hun ogen glansden.

'Mis je je vader niet, Ravian?'

Ze waren nu overal om hem heen. Hun stemmen klonken zo lieflijk, ze waren zo mooi.

Een tak knapte onder Ravians voet en hij schrok op. Hij stond in dicht struikgewas, plantenstengels sliertten om zijn voeten. Dit was niet het pad dat hij moest volgen! De Vinsala's probeerden hem het bos in te lokken!

Hij haalde de toverveer onder zijn kleren vandaan. Dieppaars was die. Ravian draaide zich om en baande zich een weg tussen de struiken door, terug naar het pad.

Stengels grepen naar zijn voeten, takken sloegen in zijn gezicht. De Vinsala's zoemden om hem heen, vrolijk dansend zongen ze zijn naam. De veer trilde in zijn hand, met een gloed die bijna nog meer licht gaf dan de Vinsala's.

'Ravian, heb je het niet koud?' klonk het zangerig om hem heen. 'Kom met ons mee, Ravian. Warm je aan ons vuur.'

Zo hard hij kon kneep Ravian in de veer. Hij was nu zo heet dat hij zich haast brandde.

'Nee!' schreeuwde hij. 'Ik ga niet met jullie mee! Jullie willen me niet

helpen!'

De veer is magisch, dacht hij. De magie van de veer helpt me tegen de magie van de Vinsala's.

'Ravian!' klonk het, harder nu. 'Ravian, Ravian!' De stemmen werden steeds luider, steeds feller, totdat ze gilden, zo hoog dat het snerpte, een geluid dat Ravian gek maakte. Hij sloeg zijn handen voor zijn oren en begon te rennen. Dwars door struiken heen en takken opzij duwend. De Vinsala's dansten om hem heen, gilden en fluisterden, maar Ravian bleef door rennen.

Tot hij bij de rand van het bos kwam en de Vinsala's achterbleven. Nog een heel stuk liep hij door, om zeker te weten dat ze weg waren.

Langzaam liet hij zijn handen zakken. De veer was iets lichter. Voor hem lag een open vlakte. Ergens in de verte moesten de bergen zijn.